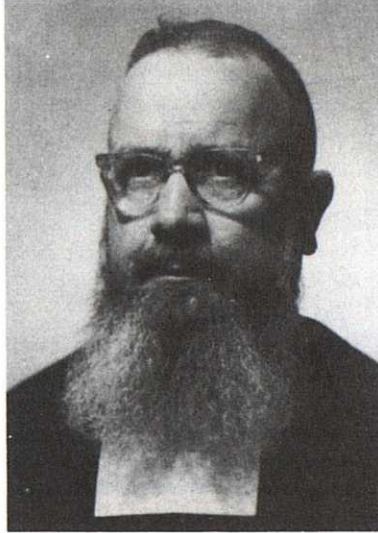

OBITUARI

Ramon de Penyafort Malagarriga i Heras
(Figueres 1904-Vinyols 1990)

Amb el traspàs del germà Malagarriga ha desaparegut un dels últims testimonis directes d'allò que era la Botànica catalana durant el primer terç del segle vintè, abans de la guerra, i, en particular, el darrer component del grup de botànics que es constituí sota el mestratge de frèrre Sennen.

Ingressat a l'orde de les Escoles Cristianes l'any 1917, d'acord amb el costum de l'orde es canvià el nom i passà a ésser anomenat germà Teodor Lluís (Teodoro Luis). Més tard, havent decaigut aquell costum, recuperà el seu nom propi de Ramon Malagarriga.

L'any 1924 s'inicià en la Botànica amb el germà Sennen. Fou col·laborador seu en les campanyes de recol·lecció de plantes i en els estudis taxonòmics, fets amb un criteri, més que jordanià, gandogerià. L'any 1929 col·laborà amb Sennen en l'article «Les formes de *Myrtus communis* L. sur le littoral de Tarragone», aparegut dins el Bulletin Dendrologique de France.

El 1930 passà al Brasil, on residí, amb algunes intermitències, fins a 1964. Fundà el Jardí Botànic de Porto Alegre (Rio Grande do Sul) i en fou el primer director. També és un dels fundadors de la Sociedade Botânica do Brasil. Treballà principalment sobre la flora i la vegetació del Brasil meridional i, sobretot, de l'estat de Rio Grande do Sul, i dedicà una atenció especial al gènere *Baccharis*.

Retornat a Catalunya l'any 1964, continuà els estudis botànics i feu nombroses publicacions, entre elles diversos catàlegs florístics locals (voltants de Barcelona 1965, província de Tarragona 1971, Alt Empordà 1976, 1978, 1985). Usant una petita impremta de l'Escola de la Bonanova, de Barcelona, on residia, publicà una «Sinopsis de la Flora Iberica» en 124 fascicles (1975-1980).

Amb el temps, i havent conegut molt de món, esdevingué una persona amb experiència i amb un coneixement de les plantes notable en molts d'aspectes. Progressivament passà de l'ultrajordanisme sennenianà a les actituds més sintètiques de l'escola neolinneana mediterrània. Sempre, però, defensà el seu mestre Sennen, primer molt apassionadament en la

biografia que en publicà l'any 1961 («O botânico lassalista F. Sennen»), apareguda a Canoas (Brasil), més tard d'una forma més moderada.

En l'aspecte científic, el seu treball, almenys en la part europea, és en gran proporció una recopilació de dades i una reordenació nomenclatural. Conté també, però, un nombre considerable d'observacions pròpies i d'idees dignes de consideració, a part, naturalment, les denominacions noves, que cal tenir en compte.

El seu caràcter actiu i impetuós, en haver-se d'enfrontar amb greus dificultats pràctiques i amb importants limitacions de mitjans, el portà sovint a treballar amb una certa precipitació. Tot fa pensar que l'obra que desitjava fer, en la seva forta ambició científica, s'hauria pogut desenvolupar molt més completament si s'hagués trobat dins un ambient més favorable a la recerca.

Afectat d'una acusada sordesa, darrerament la conversa amb ell esdevenia fàcilment monòleg, però sempre es mostrava cordial i ple d'energia. Els que l'hem apreciat trobarem a faltar la seva veu, que ens recordava temps pretèrits en els quals ens sentim pregonament arrelats.

Oriol de Bolòs